

Arrest

nr. 163 288 van 29 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 oktober 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat N. VERBEKE, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 11 december 2009 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Verzoeker diende, via een op 16 juni 2011 gedateerd schrijven, een tweede aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. Op 13 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers eerste aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 februari 2012 tevens de beslissing waarbij verzoekers tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 13 maart 2012 ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.06.2011 en aanvulling op 11.10.2011 werd ingediend door :

*[R.C.V.]
nationaliteit: Brazilië
[...]*

*[W.A.S.]
Nationaliteit: Brazilië
[...]*

[R.S.L.] [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen geïntegreerd zouden zijn, Nederlandse, Franse en Engelse lessen gevolgd hebben, werkbereid zijn, getuigenverklaringen voorleggen, dat zij hun verplichtingen nakomen wat de betaling van facturen en huur betreft, dat mevrouw [R.C.] een arbeidscontract en werkbelofte voorlegt, dat zij als poetsvrouw gewerkt zou hebben, dat de heer [W.] competenties zou hebben voor lasser, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art.9 al.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Daarbij komt nog dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België. (arrest Raad van State van 11.03.2003 nr. 116.916)

Dat de verblijfstoestand van de broer en schoonzus van mevrouw [R.C.] geregulariseerd werd, wordt niet weerhouden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen immers niet aan waarom het verblijf van de broer en schoonzus van mevrouw [R.C.] in België op zich een buitengewone

omstandigheid vormt waardoor het voor hen bijzonder moeilijk is zich naar het land van herkomst te begeven om alsnog de machtiging tot verblijf te verkrijgen.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 februari 2012 tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Deze beslissing werd eveneens op 13 maart 2012 aan verzoeker betekend.

1.6. Op 28 oktober 2012 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf en nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker dezelfde dag betekend. Samen met deze beslissing werd hem de beslissing van 13 februari 2012 waarbij verzoekers tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard een tweede maal ter kennis gebracht.

De beslissing van 28 oktober 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, [L.J.], Administratief deskundige wordt aan de genaamde [W.A.S.] [...] die de Braziliaanse nationaliteit heeft, het bevel gegeven om 27.11.2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

■ *2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verblijft reeds sedert mei 2006 op het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten en dit volgens verklaring van de betrokkene zoals opgenomen in de oorspronkelijke aanvraag tot regularis[at]ie op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1 Verweerder werpt in een eerste exceptie op dat het beroep dat is gericht tegen de eerste bestreden beslissing laattijdig werd ingediend en dat dit beroep om die reden onontvankelijk is.

3.1.2. De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/57, eerste lid van de Vreemdelingenwet, een beroep tot nietigverklaring kan worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep is gericht. Deze termijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

De eerste bestreden beslissing werd verzoeker ter kennis gebracht op 13 maart 2012. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoeker beschikte bijgevolg vanaf 14 maart 2012 over dertig dagen om een beroep in te stellen. Het verzoekschrift tot nietig-

verklaring werd evenwel slechts op 27 november 2012 aangetekend verzonden aan de Raad, terwijl de laatste nuttige dag 12 april 2012 was. Het beroep tot nietigverklaring dat is gericht tegen de eerste bestreden beslissing werd bijgevolg laattijdig ingediend. Het loutere feit dat verzoeker op 28 oktober 2012 een tweede maal in kennis werd gesteld van de eerste bestreden beslissing impliceert niet dat een nieuwe beroepstermijn zou ingaan (cf. RvS 13 februari 2007, nr. 167.753; RvS 8 mei 2012, nr. 219.255). Er blijkt immers niet dat de eerste kennisgeving niet rechtsgeldig zou zijn gebeurd of dat verzoeker geen volledige kennis kreeg van de eerste bestreden beslissing op 13 maart 2012. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift immers de kopie van de eerste bestreden beslissing die hem op 13 maart 2012 werd ter hand gesteld en de inhoud van dit document is identiek aan de inhoud van het document dat hem op 28 oktober 2012 werd betekend. Verzoeker weerlegt de vaststelling dat het beroep dat hij tegen de eerste bestreden beslissing instelde laattijdig is ook niet. Hij beperkt zich namelijk tot de stelling dat hij er geen bezwaar tegen heeft dat voorliggend beroep wordt samengevoegd met het beroep dat hij instelde tegen de beslissing waarbij zijn eerste aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en tegen de beslissing van 13 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In dit verband dient daarenboven te worden aangegeven dat, aangezien beide beroepen betrekking hebben op beslissingen die een antwoord vormen op onderscheiden aanvragen om machtiging tot verblijf en op verschillend gemotiveerde bevelen om het grondgebied te verlaten, er geen reden bestaat om deze beroepen samen te voegen.

De opgeworpen exceptie is gegrond. Het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk *ratione temporis*.

3.2.1. Verweerder werpt in een tweede exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1 en 2° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetbepaling, bij een eventuele vernietiging van voormelde beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan dat verzoeker geen schending van een hogere rechtsnorm aanvoert en dat de tweede bestreden beslissing een herhaald bevel is om het grondgebied te verlaten. Hij betoogt tevens dat aan verzoeker op 31 maart 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod ter kennis werd gebracht en dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van een beroepsprocedure bij de Raad.

3.2.2. De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 31 maart 2013 de beslissing nam tot afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod en dat deze beslissingen verzoeker dezelfde dag ter kennis werden gebracht. Voormeld bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 31 maart 2013 maakt niet het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. De raadsvrouw van verzoeker weerlegt deze vaststelling niet door erop te wijzen dat na de vernietiging van een beslissing altijd een nieuwe beslissing kan worden genomen. Zij toont dan ook niet aan dat verzoeker een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 28 oktober 2012 ter kennis werd gebracht (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het ingestelde beroep is, om voormelde redenen, dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

De exceptie is, in de aangegeven mate, gegrond.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK